

5 lat, licząc od chwili wejścia w życie rozporządzenia. W przypadku pozostawienia wytwórni w suterenie powinna być urządzona wzorowa wentylacja sztuczna, zastępująca otwieranie okien.

(3) W stosunku do istniejących wytwórni przetworów mięsnych wojewódzka władza administracji ogólnej uprawniona jest do czynienia ustępstw, dotyczących liczby pomieszczeń w tych wytwórniach (§ 26), w szczególności co do wymagania oddzielnej ubieralni.

§ 48. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 49. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Jednocześnie traci moc obowiązującą artykuły 662 i 663 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zb. p. ces. ros. T. XIII wyd. z 1905 r.).

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Rolnictwa: *Leon J. Połczyński*

Minister przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

559.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 24 czerwca 1931 r.

o konserwowaniu artykułów żywności, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 8 punkty a), c) i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. Konserwowanie artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu dla spożycia, mające na celu przeciwdziałanie, względnie wstrzymanie fermentacji oraz wszelkich procesów rozkładu, psucia, gnicia i t. p., może odbywać się jedynie z pomocą środków, wyszczególnionych w niniejszym rozporządzeniu.

Nowe środki konserwujące mogą być dopuszczone do użytku tylko w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 2. Środkami dopuszczalnymi do konserwowania artykułów żywności są:

- 1) środki fizyczne,
- 2) środki chemiczne.

§ 3. Środkami fizycznymi do konserwowania artykułów żywności mogą być:

- a) niska ciepłota nie przekraczająca +7° C (zamrażanie, przechowywanie w chłodniach i t. p.);
- b) wysoka ciepłota przy jednoczesnym zabezpieczeniu artykułów żywności przed dostę-

pem powietrza przez umieszczenie ich w naczyniach szczelnie zamkniętych (sterylizacja, pasteryzacja, odwadnianie, zagęszczanie, konserwowanie w puszkach, słojach i t. p.) oraz wędzenie i suszenie;

- c) usuwanie powietrza z naczyń szczelnie zamkniętych.

Używanie środków wyszczególnionych pod a), b) i c) powinno odbywać się przy zastosowaniu odpowiednich urządzeń, aparatów i przyrządów, a sposób ich stosowania powinien być uzależniony od rodzaju artykułu żywności i od jego przeznaczenia.

§ 4. Środkami chemicznymi, służącymi do konserwowania artykułów żywności, mogą być:

- 1) środki konserwujące, dopuszczalne w ilościach dowolnych lub ograniczonych poszczególnymi przepisami, mianowicie: cukier, sól kuchenna, alkohol, ocet fermentacyjny jadalny lub najwyżej 15% jadalny roztwór kwasu octowego, korzenie;
- 2) środki konserwujące, dopuszczalne jedynie z ograniczeniami, mianowicie: saletra, kwas siarkawy, kwas benzoowy i jego sole, kwas mrówkowy.

§ 5. Chemiczne środki konserwujące wyszczególnione w § 4 pkt. 2 mogą być stosowane z następującymi ograniczeniami:

środek konserwujący	artykuł żywności	ilość maksymalna
1. Saletra (azotan potasowy)	mięso i przetwory mięsne	0,3 gr. na 100 gr. produktu
2. Bezwodnik kwasu siarkawego (SO ₂)	wino	0,4 gr. SO ₂ w stanie związanym, z czego 0,06 gr. SO ₂ wolnego na 1 ltr. produktu
"	owoce suszone	0,125 gr. na 100 gr. produktu
"	jarzyny suszone	0,125 gr. na 100 gr. produktu
3. Kwas benzoowy lub jego sól sodowa	przetwory owocowe	0,1 gr. na 100 gr. produktu
"	konserwy rybne	0,1 gr. na 100 gr. produktu
"	margaryna	0,2 gr. na 100 gr. produktu
4. Kwas mrówkowy	surowe sokowocowe (półfabrykaty)	0,15 gr. na 100 gr. produktu
"	syropy owocowe	0,1 gr. na 100 gr. produktu.

§ 6. Środki konserwujące, wyszczególnione w §§ 4 i 5, dodawane do artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu dla spożycia nie mogą zawierać zanieczyszczeń ani wywierać wpływu szkodliwego

go na zapach i naturalne właściwości danego artykułu żywności.

§ 7. Zabrania się:

- a) stosowania środków konserwujących do artykułów żywności, o ile to stosowanie miałyby na celu ukrycie stanu, własności (złej jakości względnie zepsucia) tych artykułów;
- b) stosowania, jako środków konserwujących do owoców, które mogą być spożywane ze skórkami i do wszelkich przetworów owocowych związków arsenu, ołowiu lub innych związków trujących.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do artykułów żywności, sprowadzanych z zagranicy oraz z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

§ 9. O ile ze względu na zapotrzebowanie rynku zagranicznego konserwowanie artykułów żywności odbywać się będzie odmiennie od postanowień niniejszego rozporządzenia, wytwórca obowiązany jest donieść o tem bezzwłocznie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 10. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

560.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 lipca 1931 r.

o warunkach uzyskania zwolnienia od cła przy rybołówstwie morskiem.

Na podstawie art. 10 punkt 15 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 12) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy zwalnianiu od cła ryb, fok, wielorybów i innych zwierząt morskich, złowionych bezsprzecznie przez rybaków polskich lub gdańskich, lub też przez załogi statków polskich i gdańskich, oraz przetworów z tych stworzeń, wytworzonych bezsprzecznie na morzu — winien być zachowany następujący tryb postępowania.

§ 2. Rybacy polscy lub gdańscy winni przedstawić urzędowi celnemu dowody stwierdzające, iż są rybakami polskimi lub gdańskimi, a armatorzy rybackich statków polskich lub gdańskich dowody, iż statki ich zapisane są do rejestru okrętowego polskiego lub gdańskiego. Za dowody takie służą: dowód stwierdzający przynależność państwową rybaka, jego karta rybacka, względnie wyciąg z rejestru okrętowego, stwierdzający zapis statku do rejestru okrętowego polskiego lub gdańskiego.

§ 3. (1) Statki winny być przystosowane do wykonywania połowu i mogą wypływać tylko z takiego portu, położonego na polskim obszarze celnym, w którym znajduje się urząd celny I klasy.

(2) Do uzupełniania zapasów (opakowania, soli i t. d.) floty rybackiej, mogą być używane zwykłe statki transportowe.

§ 4. (1) Przed wyruszeniem statku z portu (§ 3 ust. 1) winien armator przedstawić urzędowi celnemu deklarację według załączonego wzoru Nr. 1, w dwóch egzemplarzach, osobno dla każdego statku swej floty.

Deklaracja musi zawierać:

- a) rodzaj, nazwę i port macierzysty statku;
- b) nazwisko i miejsce zamieszkania armatora i kapitana statku oraz najstarszego po nim rangą członka załogi; pozostałą ilość osób załogi;
- c) rodzaj zamierzonego rybołówstwa;
- d) wyliczenie przedmiotów wyposażenia (narzędzi rybackich i t. d.);
- e) sposób zamierzonego przyrządzenia albo przerobu oraz miejsce przepakowania, o ile chodzi o śledzie solone;
- f) rodzaj, ilość i znaki opakowania, przeznaczonego do zapakowania połowu albo przetworów;
- g) ilość zapasu octu, oliwy, smalcu, korzeni, innych materiałów, używanych do przyprawiania, jak również soli, z wymienieniem osobno jadalnej a osobno soli przeznaczonej na cele przemysłowe, nabytej po niższej cenie;
- h) oświadczenie z dołączeniem dowodów, że wszystkie zapasy wymienione pod f) i g), z wyjątkiem soli i beczek drewnianych, pochodzą z wolnego obrotu na polskim obszarze celnym oraz oznajmienie o pochodzeniu soli i beczek drewnianych do pakowania śledzi;
- i) dzień odejścia statku.

(2) Deklarację podpisują armator lub jego pełnomocnik oraz kapitan statku. Pełnomocnikiem armatora do podpisania deklaracji nie może być kapitan statku. Za rzetelność deklaracji odpowiada wobec władz celnych armator.

(3) Przed wysłaniem statku transportowego (§ 3 ust. 2), obowiązany jest armator przedstawić deklarację wymienioną w ustępie pierwszym, która obok danych żądanych pod literami a), b), e), f), g),